

Список використаних джерел:

1. Баніт О. В. Сучасні тенденції професійного розвитку персоналу в системі корпоративної освіти. *Освіта дорослих: теорія, досвід, перспективи*, 2015. Вип. 2 (11). С. 28–38.
2. Панчук Т. В. Мотивація вдосконалення управлінської діяльності директора школи : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня канд. психол. наук : спец. 19.00.05 «Соціальна психологія». Ін-т психології ім. Г. С. Костюка АПН України. К., 2002. 20 с.
3. Перетятко А. Розробка ефективної системи управління персоналом. *Персонал*. 2008. №1. С. 42–45.
4. Сас Н. М. Тенденції до змін сучасної системи професійної освіти. *Вісник Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського*, 2018. Вип. №2(109). Серія «Педагогічні науки». Ч. 2. С. 114–121.
5. Хілуха О. А. Інтерактивні методи корпоративного навчання та формування компетентностей персоналу. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Серія «Економічні науки», 2019. Вип. 33. С. 150–153.

**ОСНОВНІ ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ
ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ ОСОБИСТОСТІ**

Дяченко-Богун М. М.
(Полтава, Україна)

Формування загальної культури особистості в сучасному суспільстві виступає центральною потребою системи освіти. Провідне місце у вирішенні цієї проблеми займає формування культури здорового способу життя, культури здоров'я особистості, що є складовою її загальної культури. На сьогодні відомо, що спосіб життя кожної людини значною мірою обумовлений соціальними та екологічними умовами, але в той же час він широко залежить від мотивів суспільної діяльності людини, від особливостей функціонування її психіки і адаптаційних можливостей організму. Цим, зокрема, можна пояснити суттєву різноманітність способу життя людей різних вікових категорій [2, с. 10].

Сам спосіб життя включає три основні категорії: рівень життя, якість життя, стиль життя. *Рівень життя* – це економічна категорія, яка відображає глибину задоволення матеріальних, духовних і культурних потреб людини, які взаємопов'язані з *якістю життя* – а саме, ступінь того комфорту який необхідний для задоволення людських потреб (переважно потреб соціальної категорії). *Стиль життя* – характеризує різноманітні поведінкові механізми, тобто ті які відображають психологічні і фізіологічні особливості прояву людей (соціально-психологічна категорія) [2, с. 33].

Поняття «здоровий спосіб життя» на сьогодні являє собою тісний взаємозв'язок між способом життя і здоров'ям. Здоровий спосіб життя поєднує в собі всі здоров'язбережувальні компоненти, які значною мірою впливають на прояв професійних, громадських і побутових компетенцій людини і являються основним орієнтиром у напрямку формування здорової особистості, її правильної зорієнтованості у суспільстві. Тільки розвиток певних здоров'язбережувальних технологій і являє головний аспект діяльності особистості в напрямку збереження і зміцнення особистого здоров'я [4, с. 33].

Система мислення і поведінки людини визначає стиль її життя усі якісні зміни, що спрямовані на зміцнення і збереження здоров'я, забезпечення високої культури розвитку особистості.

До основних чинників здорового способу життя відносять:

- втілення навичок особистої гігієни;
- знання головних процесів життєдіяльності організму;
- уміння якісно та швидко надавати долікарську допомогу в екстремальних життєвих умовах;
- своєчасне та відповідальне виконання настанов та рекомендацій лікаря;
- активний руховий спосіб життя [3, с. 13].

Зрозуміло, що у сьогоденному житті чотири головних складових – соціальна, духовна, фізична, психічна, цілком відповідні одна до одної, і їх інтегрований вплив на людину визначає стан її здоров'я, підносить аспекти здоров'я до найголовніших у сучасному соціальному просторі.

Основними факторами здоров'я можна визначити такі:

- ставлення людини до еволюційної та генетичної сутності людства;
- ставлення до себе, як до - особистості;
- формування факторів особистої гігієни;
- формування стереотипів раціонального харчування;
- формування емоційної сфери людини, адекватної самооцінки;
- становлення інтересів, професійних компетенцій, відповідно до особистого місця в житті;
- взаємозв'язок та ставлення до сім'ї, трудового колективу, суспільств в цілому [4, с. 403].

Серед усіх перерахованих факторів здорового способу життя досить важко виділити головні та другорядні, так як у відповідному взаємозв'язку вони можуть надавати оздоровчий результат, сприяти формуванню і розвитку здоров'я людини. Проте, слід виділити такий фактор життя, як рухова активність людини, її повсякденний руховий режим, від якого залежить здоров'я людини її фізичний розвиток, функціональний стан всього організму. На сьогодні встановлено, що

фізична культура і спорт є рушійними чинниками фізичного і духовного розвитку людства.

Процес виховання та становлення культури здорового способу життя спирається на такі концептуальні позиції:

1. Цілеспрямованість навчально-виховного процесу до інтеграції аспектів здоров'я.

2. Системність і поетапність впровадження у виховний процес молоді культури здорового способу життя.

3. Використання здоров'язберігаючих технологій у навчальних програмах.

4. Підтримка сфери здоров'язберігаючого освітнього середовища.

5. Розвиток рухової активності молоді, поглиблення особистісних орієнтирів здоров'язбереження.

6. Впровадження різноманітних форм та методів роботи по залученню всіх учасників освітнього процесу до збереження і зміцнення здоров'я.

7. Впровадження у освітнє середовище етичних аспектів збереження здоров'я.

Динаміка сучасного життя досить швидкоплинна і комплекс застарілих моральних життєвих самовизначень особистості, ставить перед суспільством нові вимоги та завдання відносно майбутнього виховання молоді і продовжності життя нації. Відбувається переосмислення застарілої ідеології виховання, його цілей та завдань [1, с. 9].

Навчально-виховний процес освітнього закладу сьогодні являє собою перш за все-системний виховний заклад по організації безпеки життєдіяльності та етичного виховання молоді, яке повинно стати базовим підґрунтям впровадження у виховний процес здоров'язбережувальних технологій. Назріла необхідність у створенні моделі цілісної системи виховання, зміст і технологія яких буде направлена на формування психолого-педагогічного клімату, умов для розкриття духовного потенціалу особистості, зростання її етичної самосвідомості, етичної культури в напрямку збереження здоров'я [2, с. 98]

Таким чином, сучасний педагог повинен створити комфортні умови для включення особи в процес творчої співпраці у напрямку розкриття нових методик вдосконалення психофізіологічних особливостей людини, які стануть основою у формуванні етично обґрунтованої позитивної мотивації в напрямку «моделювання» власного здоров'я. Для кожної людини здоров'я є головною ціннісною моделлю її життя, до якої треба ставитися дбайливо, зберігаючи при цьому той потенціал який закладений генетично.

Список використаних джерел:

1. Бойчук Ю. Д. Еколого-валеологічна культура майбутнього вчителя: теоретико-методичні аспекти : [монографія]. Суми : ВТД «Університетська книга», 2008. 357 с.

2. Бобрицька В. І. Теоретичні і методичні основи формування здорового способу життя у майбутніх учителів у процесі вивчення природничих наук : дис. доктора пед. наук : 13.00.04 / Бобрицька Валентина Іванівна. К., 2006. 462 с.

3. Глагошук О. Г. Педагогічні умови вдосконалення культури зміцнення здоров'я студентів в системі фізичного виховання у вищому навчальному закладі : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук: 13.00.02 «Теорія і методика навчання (фізична культура, основи здоров'я)». К., 2008. 20 с.

4. Гончаренко М. С., Новикова В. Є. Валеологічні аспекти формування здоров'я у сучасному освітянському процесі. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 2006. № 12. С. 39–43.

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФІЗИЧНИХ ТЕРАПЕВТІВ, ЕРГОТЕРАПЕВТІВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Жамардій В.О., Донченко В.І.
(Полтава, Україна)

Глобальні зміни у сучасному суспільстві, реформування системи вищої освіти України вимагають приділення особливої уваги професійному навчання майбутніх фізичних терапевтів, ерготерапевтів у закладах вищої освіти. Це потребує постійного оновлення змісту вищої професійної освіти, забезпечення варіативності і гнучкості навчальних планів і програм, їх оперативного реагування на потреби суспільної і виробничої практики. Цьому має сприяти застосування відповідного методичного інструментарію навчання окремих освітніх компонентів, під якими розуміють галузь педагогічної науки, що являє собою окрему теорію навчання (часткову дидактику) [1].

Аналіз наукової літератури дав можливість констатувати, що зміст процесу підготовки майбутніх фізичних терапевтів, ерготерапевтів у закладах вищої освіти може бути забезпечений за умов дотримання основних принципів побудови такої методики: взаємозумовленості змісту освіти й рівня розвитку суспільства – необхідність зв'язку навчального матеріалу з практикою, спрямованість на сучасні тенденції соціально-економічного розвитку суспільства; доступності змісту освіти – відповідність навчального